

HET VERHAAL VAN SOMBERLAND

Gepubliceerd in de kerstspecial van het NoordHollands Weekblad (1996)

Het verhaal van Somberland ken ik pas sinds gisteren.
Het is een verhaal van gisteren.
Maar een verhaal van gisteren, daar heb je vandaag niets aan.
Net zo als een verhaal van morgen.
Het moet een verhaal zijn van vandaag.
Een verhaal waar je ook iets mee dóet.
Dán heb je er wat aan.
Daarom is dit een verhaal om vandaag te vertellen.

[...]

In Somberland woonde eens een heel verdrietig volk.
Want de zon scheen niet meer in hun land.
Elke dag waren er donkere wolken.
En iedere dag viel er wel een regenbui.
Er waren kinderen in Somberland
die nog nooit een zonsondergang hadden gezien.
En ook de oudere mensen in Somberland
wisten bijna niet meer hoe de zon eruit zag.

De mensen hadden het altijd over de wolken en de regen.
Daar werden ze niet vrolijker van.
Maar wat ze écht somber maakte,
die mensen in Somberland,
was dat ze door al die wolken en die regen
elkaar niet meer aankeken.
Alleen de kinderen keken elkaar nog wel eens aan,
maar de grote mensen niet meer.
De één keek altijd maar naar de lucht,
en zei dan: "Het is weer bewolkt, buurvrouw!"
En de buurvrouw keek altijd naar de straat,
om te zien of die nat was, en zei:
"Ja, en het heeft wéér geregend."

De één keek omhoog, de ander naar beneden.
Maar ze zagen elkáár niet meer.
En wisten ook niet meer hoe de ogen van de ander eruit zagen.

Nu was er in Somberland een timmerman, die veel binnen werkte.
Hij had niet zo heel veel last van de regen.
Maar ook hij keek vaak naar de lucht, en zuchtte dan.
Zijn zoontje stond bij hem te kijken in de werkplaats.
En omdat hij nog een kind was,
keek hij gewoon naar zijn vader.
Hij zag dat zijn vader weer naar buiten keek,
en keek met hem mee.
En zijn vader zei:
"Het is weer bewolkt, mijn jongen!"

De timmermanszoon zei:

"Ja, inder..."

Toen hield hij ineens zijn mond.

Hij zag een man die hij niet kende
rondlopen op de straat.

Vlug stootte hij zijn vader aan,
en vroeg:

"Vader, wie is die man daarbuiten?"

Maar zijn vader vroeg:

"Welke man?"

Ik zie alleen maar wolken en regen!"

Maar zijn zoontje was al naar buiten gehold.

Hij rende naar de man toe,
ging voor hem staan, en zei:

"Hallo, ik ben Joshua, wie ben jij?"

De man schrok.

Hij had naar de wolken lopen kijken.

En hij was helemaal niet gewend
dat er zomaar iemand tegen hem zei:

"Wie ben jij?"

En hij was ook niet meer gewend
om naar de mensen te kijken.

Nu keek hij naar beneden,

en zag twee vriendelijke ogen naar hem omhoog kijken.

En de man stond stil.

Hij dacht na.

En hij keek.

En ineens zag hij niet langer meer wolken of regen,
maar twee vrolijke ogen, die lachten.

De man begon te glimlachen, en bleef de jongen aankijken.

Toen begon hij te lachen.

Zijn ogen begonnen te stralen.

En even later daverde door de straten van Somberland
de lach van de man.

Alle mensen kwamen verschrikt de straat oplopen

want door alle regen en wolken

waren ze ook al vergeten wat lachen was.

En ze keken, en ze luisterden.

En toen...

Toen keken ze elkaar aan.

Sommige mensen keken elkaar voor het eerst aan.

En in de ogen van de ander zagen zij iets glimmen.

En ze begonnen allemaal te lachen.

Ze lachten tot de tranen over hun wangen biggelden.

De straat werd er helemaal nat van.

Toen het eindelijk weer een beetje stil werd,
keek de man die over straat had gelopen de jongen aan.
En hij zei: "Joshua, jij vroeg hoe ik heette.
Nou, ik ben de koning van Somberland.
En ik héét Salomo.

Maar ik geloof
dat jij een veel betere koning zou zijn.
Je hebt ons weer leren lachen,
en je hebt ons weer geleerd om elkaar aan te kijken.
De straten zijn niet nat van de regen, maar van de lach-tranen.
Dank je wel, jongen, dank je wel!"

Ineens stopte de koning,
en keek de andere mensen aan.
Hadden zij het ook gezien?
Nee, nog niet.
Alleen de koning had het gezien,
dat de wolken begonnen te breken.
Toen maakte de koning een keuze.
Hij vroeg om stilte,
en zei:
"Beste mensen, omdat Joshua ons heeft geleerd
om weer te lachen en elkaar aan te kijken,
wil ik ons land een andere naam geven.
Ik noem het: Het land van de blijde ogen.
Wat vinden jullie daarvan?"
En alle mensen riepen:
"Bravo, goed idee, beste koning.
Lang leven Joshua!
Lang leve de blijde ogen."

En wie het het eerst zag,
dat weten we nog steeds niet,
maar ineens riep er één:
"Kijk, de zon!"

En Joshua zei:
"Ja, en kijk eens wat de zon tegen ons zegt:
'hallo, ik ben de zon, en hoe heet jij?'"
En iedereen riep tegen de zon:
"Hallo, zon, ik heet Petrus,
en ik heet Maria,
en ik heet Martha."

Die dag brak er een nieuwe,
zonnige tijd aan voor de koning en zijn volk.

Omdat de timmermanszoon het had gedurfd
om de ander aan te kijken.